

britanskem muzeju“ v „ta spis je prevod papeževe okrožnice Grande munus“. Stran 43 bi se utegnilo pristaviti, da je oskrbel najnovejše glagolske knjige Leon XIII. Razven misalov naj se omeni glagolski *Rituale Romanum* 1640, brevijarij leta 1688. „ritu quidem Romano, sed idiomate Slavonico et caractere S. Hieronymi vulgo nuncupato“, in l. 1791. Na str. 50 nedostaje: „Dom in Svet“ radi mnogih krajevnih popisov in slik, istotako „koledar družbe sv. Moh.“, *Stiasny*: Kamnik l. 1894. — Lapajne: Krško in Krčani 1894. — Cerknica 1863. Likar. — Bilder a. Krain I. Sima. — Zgodovina farā ljubljanske škofije. A. Koblar. — Na str. 52 beri I. Orožen in V. Orožen, ki je bil pesnik. Pristaviti bi bili njegovi spisi štajerskih dekanij. Stran 51 beri „v XII. stoletju“ ne v „XI.“; zakaj v Zatični se je ustanovil samostan l. 1135. Str. 69 pod črto beri: „Ljubljanski Zv.“ 1881, 452, ne 448. Na isti strani beremo za vinograjski zakon leta 1582. in preložnikovo ime Andrej Recelj, na str. 90 o istem rokopisu l. 1583. in ime Ant. Recelj. Prvo velja. Tudi bi bilo omeniti, da je nemški izvornik iz l. 1543, ne pa da „so bili kranjski stanovni dali prevesti na slovenski jezik „Vinograjski zakon leta 1543.“. Zato je tudi Recelj drugi katoliški pisatelj, ker je Paheneker prvi, in ne nasprotno, saj je Paheneker izdal katekizem l. 1574., Recelj je pa poslovenil „Gornih Bukvi“ leta 1582. Str. 75 naj se piše Jurišič, ne Juričić. Str. 84 beri leta 1564. ne 1594. Stran 74 bereš: S. Krelj iz Idrije in str. 108 iz Vipave; zadnje je pravo. Stran 106 je izpuščena številka L, da se more brati l. 1582. Na str. 155 meni dr. Glaser: „v minolem stoletju je cerkev bila tedaj bolj narodna“. Ni res! Dr. Glaser naj bere „Izvestja“

l. 1894. str. 247. dalje. Sicer naj se o stvari bolje pouči. Maksimilijan ni bil „ljubljski škof“, ampak rojen Celjan in škof lavreaški; emonski škof je bil Maksim. Sicer naj blagovoli pogledati naš brevijarij, posebno „Proprium Labacense“; tu najde: Maksima 29. maja, Maksimilijana 12. oktobra, Justa 3. novembra. Isto lahko najde v „Življenju svetnikov“ (Rogač-Torkar) in v vseh slovenskih koledarjih. — Viktorina je natančno opisal dr. M. Napotnik. Kdo

Del Marijanišča po potresu.

torej „rajši druge opisuje“? Saj Glaserju niti naštetih niso Slovenci, ko trdi, da so se Slovenci naselili šele po l. 569. (str. 9) v te pokrajine. Stran 189. beri 1770 ne 1670. Na str. 199. se nahaja kaj čuden stavek: „Küzmič ni vedel za Dalmatina in Dalmatin za Küzmiča ne; vsekako bi bil Küzmič koristil Dalmatinu.“ To je vendar-le preveč „pium desiderium“. Kdaj je izšla Dalmatinova (l. 1584.) in Küzmičeva (l. 1771.) biblija! Neumljiv je tudi stavek: „Po svoji smrti je Maksimilijan zapustil žalostno Hrvatsko, ki je zaman iskala pomoči.“ (Str. 207).

Še nekoliko tiskovnih pomot! Na str. III. beri: „pripovedniki“ m. „propovedniki“, str. 15. „upravičenih tožb“ m. „opravičenih“; stran 30. „dve in pol leta“ m. „dva“.

Str. 35 in dalje pišimo rajši „evangelij“ m. „evangelije“. Stran 36 „heksaameron“ mesto „hekaameron“. Na str. III. je izpuščena besedica „nam“ v „Od tam nam misleci globoki“.

Splošna naša sodba je taka: knjiga je dobra, zanesljiva, radi natančnega izkaza virov celó porabna, a premalo pregledna radi obilice naslovov. Ker pride pisatelj v drugem delu do novejši dōbe in so knjige že bolj znane, odpade ta neugodnost sama ob sebi. Zato upamo, da nas razveseli drugi del še bolj nego prvi.

V. S.